Нафаси Худодод

Бигзор ҳар чизе ки нафас мекашад, Худовандро ҳамду сано гӯяд. Худовандро ҳамду сано гӯед.
Забур 150:6

Панҷтабор

Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисохт, ва ба бинии ӯ нафаси ҳаёт дамид; ва одам ҷони зинда шуд (Ҳастӣ 2:7).

Ва инак, Ман тӯфони обро бар замин меорам, то ки ҳар махлуқеро, ки нафаси ҳаёт дар он аст, аз зери осмон нобуд кунам; ва ҳар чизе ки дар замин аст, хоҳад мурд. Ҳастӣ 6:17

Ва онҳо, ду-ҷуфт аз ҳар махлуқе, ки нафаси ҳаёт дар он аст, назди Нӯҳ ба киштӣ даромаданд. Ҳастӣ 7:15

Ҳар он чизе ки дар бинии онҳо нафаси ҳаёт буд, аз ҳар чизе ки дар хушкӣ буд, мурданд (Ҳастӣ 7:22).

Аммо аз шаҳрҳои ин қавмҳо, ки Худованд Худои ту ба ту мерос медиҳад, ҳеҷ чизеро, ки нафас намекашад, зинда нагузор: Такрори Шариат 20:16

Таърих

Ва Еҳушаъ тамоми замини кӯҳҳо ва ҷануб ва водӣ ва чашмаҳо ва ҳамаи подшоҳони онҳоро шикаст дод; ҳеҷ зиндаеро боқӣ нагузошт, балки ҳар касеро, ки нафас мекашад, комилан несту нобуд кард, чунон ки Худованд Худои Исроил амр фармуд. Еҳушаъ 10:40

Ва онҳо ҳамаи ҷонҳоеро, ки дар он ҷо буданд, бо дами шамшер куштанд ва онҳоро комилан нобуд карданд, ва касе барои нафаскашӣ боқӣ намонд; ва ӯ Ҳосорро бо оташ сӯзонд. Ва тамоми ғанимати ин шаҳрҳо ва чорворо банӣ-Исроил барои худ ғанимат гирифтанд; аммо ҳар касро бо дами шамшер куштанд, то он даме ки онҳоро нобуд карданд ва касе барои нафаскашӣ боқӣ намонд. Еҳушаъ 11:11,14

Ва маҷроҳои баҳр пайдо шуданд, пояҳои ҷаҳон аз маломати Худованд, аз вазиши нафаси бинии Ӯ ошкор шуданд. 2 Подшоҳон 22:16

Ва ҳангоме ки ӯ подшоҳ шуд, тамоми хонадони Ёробъомро кушт, ва барои Ёробъом ҳеҷ ҷонеро боқӣ нагузошт, то даме ки ӯро нобуд кунад, бар тибқи сухани Худованд, ки Ӯ ба воситаи бандаи Худ Аҳиёи Шилӯнӣ гуфта буд: 1 Подшоҳон 15:29

Ва баъд аз ин ҳодисаҳо чунин воқеъ шуд, ки писари зан, соҳибхоназан, бемор шуд ва бемории ӯ чунон сахт буд, ки нафасаш намемонд. 1 Подшоҳон 17:17

Шеър

Аз нафаси Худо нобуд мешаванд ва аз нафаси бинии Ӯ нобуд мешаванд. Айюб 4:9

Ӯ ба ман иҷозат намедиҳад, ки нафасамро кашам, балки маро аз талхӣ пур мекунад. Айюб 9:18

ки ҷони ҳар махлуқи зинда ва нафаси тамоми башар дар дасти Ӯст. Айюб 12:10

Ӯ аз торикӣ берун нахоҳад рафт; аланга шохаҳои ӯро хушк хоҳад кард ва бо нафаси даҳонаш нопадид хоҳад шуд. Айюб 15:30

Нафасам фосид, рӯзҳоям ба охир расидаанд, қабрҳо барои ман омодаанд. Айюб 17:1

Нафасам барои занам аҷиб аст, гарчанде ки барои фарзандони худам дуо гуфтам. Айюб 19:17

Айюб 27:3 Дар айни замон нафасам дар ман аст ва рӯҳи Худо дар бинии ман аст.

Рӯҳи Худо маро офаридааст, ва нафаси Қодири Мутлақ ба ман ҳаёт бахшидааст. Айюб 33:4

Агар Ӯ дили Худро бар одамизод равона кунад, агар рӯҳ ва нафаси Худро барои Худ ҷамъ кунад; Айюб 34:14

Аз нафаси Худо сармо меборад, ва паҳнои обҳо танг мешавад. Айюб 37:10

Нафаси ӯ ангиштҳоро месӯзонад ва аз даҳонаш аланга мебарояд. Айюб 41:21

Он гоҳ ҷӯйборҳои об намоён шуданд, ва пояҳои ҷаҳон аз мазаммати Ту, эй Худованд, аз вазиши нафаси бинии Ту ошкор шуданд. Забур 18:15

Маро ба дасти душманонам насупор, зеро ки шоҳидони козиб бар зидди ман қиём кардаанд, ва онҳое ки зулм мекунанд. Забур 27:12

Осмонҳо бо каломи Худованд офарида шудаанд, ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ. Забур 33:6

Рӯи Худро пинҳон мекунӣ, онҳо ноором мешаванд; нафаси онҳоро мекашӣ, мемиранд ва ба хоки худ бармегарданд. Забур 104:29

Гӯш доранд, вале намешунаванд; ва дар даҳонашон нафас нест. Забур 135:17

Нафаси ӯ берун меояд, ба замини худ бармегардад; дар ҳамон рӯз андешаҳои ӯ нобуд мешаванд. Забур 146:4

Бигзор ҳар чизе ки нафас мекашад, Худовандро ҳамду сано гӯяд. Худовандро ҳамду сано гӯед. Забур 150:6

Зеро он чи ба сари банӣ-одам меояд, ба ҳайвонҳо низ мерасад; ҳатто як чиз ба онҳо низ мерасад: чунон ки яке мемирад, дигаре низ мемирад; бале, ҳама як нафас доранд; ба тавре ки одам бар ҳайвон бартарӣ надорад, зеро ҳама чиз беҳудагист. Воиз 3:19

Пайғамбарӣ

Аз одаме ки нафасаш дар бинии ӯст, даст кашед, зеро ки ӯро чӣ гуна бояд муаррифӣ кард? (Ишаъё 2:22)

Балки Ӯ камбағалонро бо адолат доварӣ хоҳад кард ва фурӯтанони заминро бо инсоф мазаммат хоҳад кард; ва Ӯ заминро бо чӯби даҳонаш хоҳад зад ва бо нафаси лабонаш шариронро хоҳад кушт. Ишаъё 11:4

Ва нафаси Ӯ мисли ҷӯйбори пурҷӯш то миёнаи гардан хоҳад расид, то халқҳоро бо ғалбери ботил ҷудо кунад; ва дар даҳони қавм лаҷом хоҳад буд, ки онҳоро гумроҳ мекунад. Зеро Топет аз қадим муқаррар шудааст; бале, он барои подшоҳ омода шудааст; ӯ онро амиқ ва калон кардааст; тӯдаи он оташ ва ҳезуми фаровон аст; нафаси Худованд мисли ҷӯйбори кибрит онро месӯзонад. Ишаъё 30:28,33

Шумо коҳро ҳомила хоҳед кард ва коҳ хоҳед зоид; нафаси шумо мисли оташ шуморо хоҳад сӯзонд. Ишаъё 33:11

Худо, Худованд, чунин мегӯяд: «Он ки осмонҳоро офаридааст ва онҳоро паҳн кардааст, замин ва он чиро, ки аз он мебарояд, паҳн кардааст, ба қавмҳои он нафас ва ба онҳое ки дар он роҳ мераванд, рӯҳ мебахшад». Ишаъё 42:5

Ҳар одам дар дониши худ беақл аст; ҳар як созанда аз санами кандакорӣ шарманда мешавад, зеро ки бутҳои гудохтаи ӯ дурӯғ аст ва дар онҳо нафас нест. Ирмиё 10:14

Ҳар одам аз дониши худ беақл аст, ва ҳар созанда аз санами кандакорӣ шарманда мешавад, зеро ки бутҳои гудохтаи ӯ дурӯғ аст, ва дар онҳо нафас нест. Ирмиё 51:17

Ту овози маро шунидӣ; гӯши Худро аз нафаскашии ман ва аз фарёди ман пинҳон накун. Нолаҳои Ирмиё 3:56

Нафаси бинии мо, ки тадҳиншудаи Худованд аст, дар чоҳҳои онҳо гирифта шуд, ки дар бораи онҳо гуфтем: «Дар зери сояи ӯ дар миёни халқҳо зиндагӣ хоҳем кард». Навҳаҳои Ирмиё 4:20

Худованд Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман нафасро ба шумо дохил мекунам, ва шумо зинда хоҳед шуд. Ва Ман бар шумо пайвандҳо хоҳам гузошт, ва гӯштро бар шумо хоҳам овард, ва шуморо бо пӯст мепӯшонам, ва нафасро ба шумо хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Худованд Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман нафасро ба шумо дохил мекунам, ва шумо зинда хоҳед шуд». Ва вақте ки ман дидам, инак, пайвандҳо ва гӯшт бар онҳо пайдо шуданд, ва пӯст онҳоро пӯшонд, аммо дар онҳо нафас набуд. Он гоҳ ба ман гуфт: «Ба бод нубувват кун, эй писари одам, ва ба бод бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: «Эй нафас, аз чор бод биё ва бар ин кушташудагон нафас бикаш, то ки онҳо зинда шаванд». Ва ман нубувват кардам, чунон ки Ӯ ба ман амр дод, ва нафас ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд ва бар пояшон истоданд, лашкари бузурге.» Ҳизқиёл 37:5-10

Балки ту худро бар Худованди осмон баланд кардӣ; ва онҳо зарфҳои хонаи Ӯро пеши ту оварданд, ва ту ва ашрофонат, занонат ва суриягонат дар онҳо шароб нӯшидӣ; ва худоёни нуқра ва тилло, мис, оҳан, чӯб ва сангро, ки намебинанд ва намешунаванд ва намедонанд,

ситоиш кардӣ; ва Худоеро, ки нафасат дар дасти Ӯст ва ҳамаи роҳҳоят дар Ӯст, ҷалол надодӣ: Дониёл 5:23

Зеро чӣ гуна бандаи ин оғоям бо ин оғоям сухан гуфта метавонад? Зеро ки ман дарҳол қуввате надоштам ва нафасе ҳам надоштам. Дониёл 10:17

Вой бар ҳоли касе ки ба чӯб мегӯяд: «Бедор шав», ба санги гунг мегӯяд: «Бархез, он таълим хоҳад дод!» Инак, он бо тилло ва нуқра пӯшонида шудааст, ва дар миёни он нафасе нест. Ҳабаққуқ 2:19

Аҳди Ҷадид

Ва чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт: «Рӯҳулқудсро қабул кунед! Юҳанно 20:22

Шоул, ки ҳанӯз таҳдид ва қатл бар зидди шогирдони Худованд мегуфт, назди саркоҳин рафт, Аъмол 9:1

Ва Ӯро бо дастони одамӣ ибодат намекунанд, гӯё ки ба чизе эҳтиёҷ дошта бошад, зеро ки Ӯ ба ҳама ҳаёт ва нафас ва ҳар чизро медиҳад; Аъмол 17:25

Апокриф

Ва ба Одам ҷисме беҷон додӣ, ки бо дасти Ту офарида шуда буд, ва нафаси ҳаётро ба ӯ дамидӣ, ва ӯ дар пеши назари Ту зинда шуд. 2 Эзро 3:5

Аммо ман танҳо дидам, ки ӯ аз даҳонаш мисли оташи пур аз оташ ва аз лабонаш нафаси сӯзон ва аз забонаш шарора ва тундбодҳо берун овард. Ва ҳамаи онҳо бо ҳам омехта шуданд: оташи сӯзон, нафаси сӯзон ва тӯфони бузург; ва бо зӯрӣ бар издиҳоме, ки омодаи ҷанг буданд, афтод ва ҳамаро сӯзонд, ба тавре ки ногаҳон издиҳоми бешумор ҳеҷ чиз намоён нашуд, ба ҷуз хок ва бӯи дуд; вақте ки ман инро дидам, тарсидам. 2 Эзро 13:10-11

Ӯ одамро офаридааст, ва дили ӯро дар миёни бадан ҷойгир кардааст, ва ба ӯ нафас, ҳаёт ва фаҳм додааст. 2 Эзро 16:61

Зеро мо дар ҳама гуна саргузаштҳо таваллуд мешавем ва баъд аз ин гӯё ҳеҷ гоҳ чунин набошем, зеро нафас дар бинии мо мисли дуд аст ва шарораи хурд дар ҳаракати дили мост: Ҳикмати Сулаймон 2:2

Зеро вай нафаси қудрати Худост ва таъсири покест, ки аз ҷалоли Худои Қодири Мутлақ ҷорӣ мешавад; бинобар ин ҳеҷ чизи нопок ба вай намеафтад. Ҳикмати Сулаймон 7:25

Ё ҳайвонҳои ваҳшии номаълум, пур аз хашм, нав офаридашуда, ё буғи оташинро нафас мекашанд, ё бӯи ифлоси дуди парокандаро мебароранд, ё аз чашмони худ дурахшҳои даҳшатнок мепартоянд: бале, ва бе инҳо онҳо бо як нафас афтода, аз интиқом таъқиб мешуданд ва бо нафаси қудрати Ту пароканда мешуданд; аммо Ту ҳама чизро бо андоза, шумора ва вазн тартиб додай. Ҳикмати Сулаймон 11:18,20

Ин манзара аблаҳонро ба шаҳвати он водор мекунад ва онҳо шакли ҳайкали мурдаеро, ки нафас надорад, орзу мекунанд, зеро ӯ Офаридгори худро ва Онро, ки ба ӯ рӯҳи фаъолро илҳом

бахшидааст ва рӯҳи зиндаро нафас додааст, намешинохт. Зеро онҳо ҳамаи бутҳои халқҳоро худоён медонистанд, ки на чашм барои дидан, на бинӣ барои нафас кашидан, на гӯш барои шунидан ва на ангуштони даст барои дастгир кардан доранд; ва пойҳои онҳо оҳиста ҳаракат мекунанд. Ҳикмати Сулаймон 15:5,11,15

То даме ки ту зинда ҳастӣ ва нафас дар туст, худро ба касе таслим накун. (Вокил 33:20)

Марде, ки кӯраро мезанад, дар гармӣ аст, аммо офтоб кӯҳҳоро се маротиба бештар месӯзонад; буғҳои оташинро нафас мекашад ва нурҳои дурахшонро мефиристад, чашмонро хира мекунад. (Экклесиастикус 43:4)

Чизҳое, ки нафас надоранд, бо нархи гарон харида мешаванд. Номаи Ирмиё 1:25

Ман наметавонам бигӯям, ки чӣ тавр шумо ба батни ман даромадед: зеро ки Ман ба шумо на нафас ва на ҳаёт додаам ва ман узвҳои ҳар яки шуморо офаридаам; аммо бешубҳа Офаридгори ҷаҳон, ки насли одамро офаридааст ва ибтидои ҳама чизро ошкор кардааст, аз раҳмати Худ ба шумо нафас ва ҳаётро аз нав хоҳад дод, чунон ки шумо ҳоло ба хотири қонунҳои Ӯ худро намешиносед. 2 Маккабис 7:22-23

Аммо ӯ аз фахр карданаш тамоман даст накашид, балки пур аз ғурур буд ва аз хашми худ бар зидди яҳудиён оташ мекашид ва фармон медод, ки сафарро тезонанд. Аммо воқеият рӯй дод, ки ӯ аз аробааш афтод ва бо шиддати зиёд овезон шуд, ба тавре ки аз афтидан сахт тамоми узвҳои баданаш сахт дард карданд. 2 Маккабис 9:7

Бо вуҷуди ин, дар ҳоле ки нафасаш дар дарун буд ва аз хашм сӯхт, аз ҷояш бархост; ва ҳарчанд хунаш мисли ҷӯйборҳои об ҷорӣ мешуд ва захмҳояш вазнин буданд, бо вуҷуди ин, ӯ аз миёни издиҳом давид; ва бар санги нишеб истода, 2 Маккабис 14:45

Ҳанӯх

Ман дар хобам дидам, ки ҳоло бо забони гӯштӣ ва бо нафаси даҳонам он чиро мегӯям, ки Худои Бузург ба одамон додааст, то бо он сӯҳбат кунанд ва бо дил бифаҳманд. Ҳанӯх 14:2

Ва ман дастҳоямро бо адолат бардоштам ва Қуддус ва Бузургро муборак хондам ва бо нафаси даҳонам ва бо забони ҷисмӣ, ки Худо барои фарзандони ҷисми одам офаридааст, сухан гуфтам, ва ба онҳо нафас ва забон ва даҳон ато кард, то бо он сухан гӯянд: Ҳанӯх 84:1

Онҳо, ки аз замони пайдоишашон, ба хӯроки заминӣ майл надоштанд, балки ҳама чизро ҳамчун нафаси гузаранда медонистанд ва мувофиқи он зиндагӣ мекарданд, ва Худованд онҳоро бисёр имтиҳон кард, ва рӯҳҳои онҳо пок ёфтанд, то ки номи Ӯро ҳамду сано гӯянд. Ҳанӯх 108:9

Ҷашер

Ва Худо одамро аз замин офарид, ва ӯ ба бинии ӯ нафаси ҳаёт дамид, ва одам ба ҷони зиндае табдил ёфт, ки соҳиби сухан аст. (Ёшер 1:2)

Акнун бархез ва бубин, ки ранҷу азоби ман барои ту чӣ қадар талх аст, эй писарам, гарчанде ки ман туро тарбия накардаам ва ба ту шакл надодаам ва ба ту нафас ва ҷон надодаам, балки

Худо туро офаридааст ва устухонҳоятро сохтааст ва онҳоро бо гӯшт пӯшонидааст ва ба бинии ту нафаси ҳаёт дамидааст ва сипас туро ба ман додааст. (Ёшер 43:28)

Ва ӯ ҳар рӯз берун мерафт ва ба замини Ҷӯшан меомад, ки дар он ҷо бародаронаш, банӣ-Исроил, буданд, ва Мусо онҳоро ҳар рӯз дар тангии нафас ва дарди сахт медид. Яшер 70:34

Албатта, Ӯ туро дар батни модарат офаридааст ва нафаси ҳаётро ба ту андохтааст, ва туро парвариш дода, бар тахти шоҳии Миср гузошт, ва нафас ва ҷонатро аз ту гирифта, туро ба замине, ки аз он гирифта шудаӣ, бармегардонад. (Ҷашир 79:50)

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Зеро Ӯ таҳқиқгари андешаҳо ва маслиҳатҳои дил аст, ки нафаси Ӯ дар мост ва ҳар вақте ки хоҳад, онро аз мо гирифта метавонад. 1 Клемент ба Қӯринтиён 10:14

Ӯ онҳоро мисли шабпарак зад, ва аз субҳ то шом тоқат намекарданд, зеро ки онҳо натавонистанд ба худашон кумак кунанд, онҳо мурданд; Ӯ бар онҳо дамид ва онҳо мурданд, зеро онҳо хирад надоштанд. 1 Клемент ба Қӯринтиён 18:7

Аз ин рӯ, Худованд иҷозат дод, ки равғани атрафшонро ба сари ӯ рехта, ба калисои худ нафаси ҷовидонӣ кашад. Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 4:4

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Сипас фаришта назди Худо рафт, истиқбол карда гуфт: «Эй Худо, махлуқоти Ту охирин нафаси худро кашиданд». 1 Китоби Одам ва Ҳавво 10:2

Аммо Худо ба ӯ ва ба ранҷу азоби ӯ ва ба он ки ӯ қариб буд нафаси охиринашро бигирад, нигарист. Ва Каломи Худо аз осмон омад ва ӯро аз об бардошт ва ба ӯ гуфт: «Ба сӯи Ҳавво баро». Ва ҳангоме ки ӯ ба Ҳавво расид, ба вай гуфт: «Кӣ ба ту гуфт: «Ба ин ҷо биё»?» 1 Китоби Одам ва Ҳавво 33:12

Дар рӯзи панҷум ба баҳр амр додам, ки моҳиён ва паррандаҳои пардори гуногун ва ҳама ҳайвоноте, ки дар рӯи замин хазидаанд, бо чор пой дар рӯи замин парвоз мекунанд ва дар ҳаво парвоз мекунанд, нар ва мода, ва ҳар ҷонеро, ки рӯҳи ҳаётро нафас мекашад, берун оварад. Ва шом фаро расид ва субҳ фаро расид, рӯзи шашум. Дар рӯзи шашум ба хиради худ амр додам, ки одамро аз ҳафт шакл офарам: яке, гӯшти ӯ аз замин; ду, хуни ӯ аз шабнам; се, чашмони ӯ аз офтоб; чор, устухонҳояш аз санг; панҷ, ақли ӯ аз суръати фариштагон ва аз абр; шаш, рагҳояш ва мӯи ӯ аз алафи замин; ҳафт, ҷони ӯ аз нафаси ман ва аз бод. Асрори Ҳанӯх 30:8-10

Ва ман ҷойҳои истироҳати бодҳоро навиштам ва мушоҳида ва дидам, ки чӣ тавр калиддорони онҳо тарозуҳо ва андозаҳоро бардоштаанд; аввал онҳоро дар як тарозу, баъд дар тарозуи дигар вазнҳоро мегузоранд ва онҳоро мувофиқи андоза маккорона бар тамоми замин мегузоранд, то ки бо нафаскашии вазнин заминро ба ларза наоранд. Асрори Ҳанӯх 40:8

Худованд пояҳоро дар номаълум гузоштааст ва осмонҳоро намоён ва ноаён пахн кардааст; заминро бар обҳо мустаҳкам кардааст ва махлуқоти бешуморро офаридааст; ва кӣ об ва пояи ноустуворро ҳисоб кардааст, ё хоки замин, ё реги баҳр, ё қатраҳои борон, ё шабнами субҳ, ё

нафаскашии бод? Кӣ замин ва баҳрро пур кардааст ва зимистони ноҳамворро? Асрори Ҳанӯх 47:5

Зеро ҳар махлуқи нафаскаш Ӯро ҷалол медиҳад, ва ҳар махлуқи намоён ва ноаён Ӯро ситоиш мекунад. Асрори Ҳанӯх 51:6

Ва ҳеҷ касе нахоҳад буд, ки бе дониш нафас кашад ва ҳеҷ гунге нахоҳад буд: зеро Ӯ ба махлуқоти Худ забоне додааст, ки овози даҳонро ба сӯи Ӯ боз кунад ва Ӯро ситоиш кунад: қудрати Ӯро эътироф кунед ва файзи Ӯро нишон диҳед. Ҳалелуя. Одис аз Сулаймон 7:26-28

Ва онҳо аз илҳоме, ки Худои Таоло ба онҳо дамид, ростӣ гуфтанд: Ҳамду сано ва ҷалоли бузурге ба номи Ӯ, Ҳалелуёҳ. Одҳои Сулаймон 18:19

Ҳамаи чор пой бо як услуб сохта шуда буданд ва ҳама чиз бо маҳорат сохта ва насб карда шуда буд ва чунон маҳорат ва дониши аҷибе барои мувофиқ кардани он ба табиат сарф карда шуда буд, ки вақте ҳаво бо нафаси шамол ҷунбид, ба баргҳо ҳаракат медод ва ҳама чиз мувофиқи воқеияти воқеӣ, ки онро ифода мекард, сохта мешуд. Номаи Аристей 3:39

Арақ аз пешониаш мерехт ва ӯ бо оҳи сахт нафас кашид, то он даме ки ашрофи рӯҳии ӯ эҳтироми худи азобдиҳандагонашро ба худ ҷалб кард (4 Маккаби 3:7).

Ва бо тангии шадиди нафаскашӣ ва дарди ҷисм, ӯ нидо кард: «Эй золим, бо ҷалол, бар хилофи иродаи худ, неъматҳоеро, ки ба ман медиҳӣ, ки ба ман имкон медиҳад, ки садоқати худро ба Шариат тавассути азобҳои боз ҳам бошарафтар нишон диҳам». 4 Маккабис 5:51

Нахустзодаи ту, ки ҷон дод, азми туро тағйир надод ва дуюмат, ки зери азобҳои ӯ бо чашмони раҳм ба ту нигоҳ кард ва сеюминат рӯҳи худро нафас накашид. 4 Маккабис 7:13

Чаҳорум ҳисси бӯй аст, ки бо он таъмҳо барои кашидани ҳаво ва нафаскашӣ дода мешаванд. Аҳди Рубен 1:17

Зеро Худо ҳама чизро бо тартиби хуб офаридааст, панҷ ҳиссиётро дар сар, ва гарданро ба сар пайваст карда, мӯйро барои зебоӣ ва ҷалол, дилро барои фаҳмиш, шикамро барои наҷосат ва меъдаро барои ғиҷиррос, нафаскаширо барои нафаскашӣ, ҷигарро барои хашм, заҳраро барои талхӣ, сипурзро барои ханда, ҷилаврο барои эҳтиёткорӣ, мушакҳои камарро барои қувват, шушро барои кашидан ва камарро барои қувват ва ғайра илова кардааст. Аҳди Нафтолӣ 1:20